

N:o 64.

Af herr Heüman, i anledning af Kungl. Maj:ts förslag till ändrad lydelse af 41 § i förordningen om kyrkostämman samt kyrkoråd och skolråd äfvensom af 43 § i förordningen om kyrkostämman samt kyrkoråd och skolråd i Stockholm.

En sorglig erfarenhet gifver vid handen, att vid många fall, då varning af oeniga makar inför kyrkorådet förekommer, beror oenigheten af mannens förfall i dryckenskapslasten, hvarigenom han icke blott försummar att bidraga till hemmets underhåll, utan också genom pantsättning förskingrar hemmets tillhörigheter och är en skräck för sina barn och för hustrun, som under sådana förhållanden får ensam sträfva för hemmets bestånd. Då hon finner detta förhållande i längden odrägligt och för barnens uppfostran högst menligt, har hon till slut ingen annan råd att få ändring än att söka skilsmässa, till att börja med på ett år för att se om ej den i dryckenskap försjunkne mannen därigenom skulle låta rätta sig.

Då den lastbare mannen finner det för sig bekvämt att få stanna kvar i hemmet under försörjning af hustrun, är det klart, att han gör allt hvad han kan för att förhåla en sådan skilsmässa till fortfarande tunga för hustrun och skräck och mehn för barnen.

Skulle Kungl. Maj:ts till årets Riksdag ingifna nådiga proposition

n:o 174 om öfverklagande af kyrkoråds beslut oförändrad vinna Riksdagens bifall, skulle emellertid en sådan brottslig make vinna stora fördelar i sin önskan att förhåla en dylik skilsmässa.

Det framgår ej klart, hvarken af den kungl. propositionens motive-ring eller än mindre af lagförslaget formulering, om en sådan make ej skulle hafva fördelen af besvärstid redan ifråga om kyrkorådets beslut att kalla honom till varning.

Hvad som emellertid säkert framgår af den nådiga propositionen är, att själfva varningen skall kunna utgöra föremål för besvär, ehuru lagförslaget från besvär undantager sådana beslut, som äro *af rent förberedande eller verkställande art*.

Det kan ju icke förnekas, att oeniga makars varning inför kyrkoråd såsom förut inför pastor är en *förberedande* åtgärd i den skilsmässoprocedur, som innehålles i giftermålsbalkens 14 kap. 1 §, och denna paragraf förutsätter, att någon påföljd af dylik varning till skilsmässa genom domstolsutslag kan icke ske, såvida makarne af den meddelade varningen låta sig rätta.

Det blir således alldeles oförståeligt, hvad lagförslaget stadgar om att en sådan af kyrkorådet meddelad varning skulle, därest laga besvär ej fullföljes, »gå i verkställighet». Varningen är ju redan meddelad, innan besvär däröfver kunna anföras, och för någon varningens »verkställighet» därutöfver finnes ej möjlighet enligt gällande lag, utan tiden får utvisa, om de varnade låta sig rätta, eller de själfva, endera parten eller båda, vilja uttaga stämning inför domstol.

För att således förekomma den oegentlighet, som i denna del vidlåder förenämnda lagförslag och med detsamma göra det fullt tydligt, att varning af oeniga makar inför kyrkoråd hör med till de af kyrkorådet handhafda åtgärder, som äro »*af rent förberedande art*», i detta fall för det, som afses i giftermålsbalkens ofvan citerade stadgande, och som således ej kunna såsom andra kyrkorådets beslut öfverklagas, vågar jag vördsammast hemställa,

att Riksdagen ville besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts förslag till lydelse af dels § 41 i nådiga förordningen om kyrkostämman samt kyrkoråd och skolråd den 21 mars 1862, dels § 43 i nådiga förordningen om kyrkostämman samt kyrkoråd och skolråd i Stockholm den 20 november 1863, att orden »där ej beslutet var af rent förberedande eller verkställande art» måtte få det tillägg:

*»eller afsåg i giftermålsbalkens 14:e kapitel föreskrifven
varning för oenighet i äktenskapet»,*

och får jag vördsamt anhålla hos lagutskottet att gifva häråt den närmare och bättre formulering, som öfverensstämmer med denna min motions syfte.

Stockholm den 29 april 1908.

E. D. Heïman.
